

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. XXXII. An ex locis sacris & prophanis; desertis & cultis distinguantur
humani & Dæmoniorum Spiritus?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

possunt simulare & fingere: Spiritus ad quascunque res fingendas aptissimi.

An verò malis utriusque communia? hominum scilicet damnatorum Spiritibus & Dæmonū? Difficile est hoc definire. Verisimile est aut esse propria Dæmonum, aut ad hæc cogi Spiritus hominū: ut habeant cōmunia miseri, cum Nequā Spiritibus officia, cum quibus communem habent infelicem conditionem. 13.

Quid ex dictis omnibus? Hoc solum. Admodum probabile esse, discrimen aliquod ex his officiis peti; quod humanos Spiritus à Dæmonibus discernat, cum officia hæc non nisi Dæmonibus conueniant. 14.

Et profectò Dæmones à mimicis gestulationibus et leuioribus actionibus non abhorretere, primū quidam illi probant, qui Verretensis monasterii virginibus molesti fuerunt, de quibus Theophrastus 19. capituli primi: tum is, qui in forma simiæ infinitos iocos Sancti Dominici exhibuit, de quo in vita eiusdem li. 3. cap. 7. Theodoricus de Apoldia: ut nihil de iis dicamus, qui Dæmoniacos obsidēt. 15.

CAP. XXXII.

An ex locis sacris & profanis: desertis & cultis possint distingui humani Spiritus à Dæmonibus, si quando dicta loca infesta sunt.

Locorum differentia admodum sunt varia. Res per se clara est. Nos illas solum scrutabimur, quæ instituto nostro seruiunt. Hæ duplices sunt generis: quædam ex locorum petuntur qualitatibus: quædam ex rebus, quæ in locis acciderunt. Ratione priorum dupliciter distinguuntur; in Sacra, & profana: deinde in Culta siue habitata; & deserta, siue hominum vsibus non seruientia. Ratione posteriorum alia sunt flagitio siue peccato; alia morte alicuius insignia: alia verò, in quibus horum neutrum notatur. 1.

Horum locorum in Spirituum molestiis atque infestationibus rationem aliquam haberi dubium non est. Nam & quibusdam frequentius obseruantur Spiritus, quæ præ cæteris affectare videntur: quædam, contra fugiunt & detestantur. Affectant quidam loca deserta: fugiunt alia alij: ut illi, qui præcedente nocte, antequam Basilica S. Petri Coloniae consecraretur, auditi sunt horrendis vocibus clamare, quod sedibus suis pellerentur, quemadmodum anno 871. notauit Sigebertus. 2.

R 3

Quia

3. Quia verò non verisimile est, quosuis Spiritus quibusuis locis delectari; nec quosuis quæuis loca fugere & declinare; omnino ex locis de conditione Spirituum cōiectura peti posse videtur. Quanta verò, & qualis? Id hoc capite ostendendum in *ijs locis, quæ qualitatibus distingui* diximus, alia sequenti Capiti referuamus.
4. Duplicia igitur hîc loca ingredienda sunt: primùm sacra, & profana: tum deinde deserta, & culta, siue hominum vsibus seruentia.
5. In profanis labore atq; inuestigatione magna opus non est. *Certum est ex his Spiritus non distingui*: quod his, & Dæmonum, & hominum, tam damnatorum, quàm purgandorum Spiritus reperi sint, & reperiantur. Exempla suppeditat primum disputationis præsentis Caput. Nec aliud suadet ratio: quoniam quod Spiritus quoscunq; profanis locis prohibeat est nihil: quòd quicumq; illis locis inueniantur, rationes sunt & multæ & magnæ.
6. A *Sacris* fortè quis excluderet malos, & ob id, quamuis hînc non vniuersè Dæmoniacos ab humanis; à quibusdam tamen (purgandis videlicet) distingueret. Sed alius forsitan, ad *sacra loca*, præter purgandos, admiserit malos damnatorum hominum Spiritus; exemplo persuasus Doctoris Parisiensis, qui horrendis vocibus, se & *accusatum, & iudicatum, & damnatum*, in Templo proclamauit, de quo in vita S. Brunonis. Fortè sunt, qui nec Dæmones velint *sacris locis, & templis* excludos: propterea quod in templis sæpe inueniantur à Dæmonibus obsessi Dæmoniaci: & tumultus nocturni, prænunciij mortis (quos à Dæmonibus, vt plurimum excitari, aliàs diximus) in templis audiuntur frequenter; oratur etiam in templis, primùm se aqua lustrali aspergant, ne Dæmonis tentationibus impediatur. Sed & homines quidam persequentes patiuntur Dæmones: quid si ad templa hî conueniant? ibi commorentur? eruntne mox à Dæmonum molestia liberi?
7. Difficilem hæc faciunt, ad propositam quæstionem, responsionem. Interim tamen non errare dixerim eos qui ex sacris locis discrimen aliquod peti posse crediderint. *Templa, vt plurimum, excluderint Dæmones: humanos verò Spiritus* (vtrum omnes, an aliquos, postea discutietur) *ad illa admiserint*. vt ob id, qui in sacris locis molestare viuentes, aut infestare obseruantur; habeantur, vt plurimum, non Diaboli & Dæmones; sed defunctorum hominum Spiritus & animæ.
8. Recepta est apud Catholicos consuetudo, nec frustra; vt si quæ loca dæmonibus infesta sint; illa exorcismis atque orationibus

Ecclesie

Ecclesiæ liberentur & purgentur. Quid igitur in locis *sacris*, templis, atq; oratorijs, quæ exornatis atq; orationibus & purgata, & Deo consecrata sunt, infestantes Dæmones quærimus? Antequam diuinis vñibus loca consecrentur; autoritate, diuinitus Ecclesiæ relicta, ab iisdem Dæmones proscribentur; & postquam iam consecrata erunt, domicilia erunt Dæmonum? illa pro sua libidine poterunt infestare? poterunt in ijs mortalibus molesti esse? clades atque detrimenta afferre?

Quàm sunt *multa* in templis, consecratisq; locis, quæ Nequam Spiritus, cane peius & angue, oderunt? Sanctorum Imagines. Sanctorum Reliquiæ? vasa sacra? res sacræ, quarum vsus in Sacramento- rum administratione? pietatis exercitia? Christi sanctissimum sub speciebus panis corpus

Nec repugnant assertioni huic, quæ superius allata sunt argu-
menta. Aut enim ostendunt vi, & quasi inuitos cogi ad *loca sacra*
Spiritus Dæmoniorum: aut propriè non reddere infesta loca: aut
non molestos esse excitatis tumultibus; sed mentem tantum, ne
Deo in oratione, quemadmodum par est, coniungatur, distrahere.

Vnum fortè, quod dicebatur in *sacris* locis inueniri posse ho-
mines, qui persequentes patiuntur Dæmones, aliquid roboris ha-
bere videtur; vt horum ratione credi possit *sacra* loca à Dæmoni-
bus infesta reddi. sed hoc tantum abest, vt assertionem infringat;
vt etiam magis confirmet. Certis enim, & propria experientia e-
doctis testibus didicimus eos, qui talium Spirituum molestias susti-
nerunt, cum alijs locis nulli tuti essent, *sacris* tutos fuisse.

Atq; ita se rem habere existimamus *vt plurimum; vt humani; non*
Dæmonum spiritus, qui sacris locis obseruantur. Contingere nihilo-
minus, sed *rarius* potest, vt his etiam molesti sint Dæmones. Pro
quo *duo* nobis suppeditat exempla Cæsar Baronius, Tom. 5. & 6.
Historiæ Ecclesiasticæ. Vnum sub annum Domini 415. refert acci-
disse in Ecclesia quadam Alexandrina, quæ olim famosissimum i-
doli fanum fuit; quamuis enim hæc Christo à Theophilo Alexan-
drino consecrata esset; infestationes tamen Dæmonum sustinuisse,
donec in eandem illata sunt Reliquiæ S. Mar. i Evangelistæ; Cy-
rii atq; Ioannis, docent acta eorundem Martyrum, in posteriori Ni-
cæno Concilio cognita & à S. Ioanne Damasceno comprobata hoc
Tom. 5. Alterum sub annum Domini 471. accidit Gennadio Con-
stantinopolitano Episcopo ante ipsius obitum. Cùm ille noctu ad
altare sacrificij orans astaret, & preces ad Deum funderet; Spectrū
dæmoniacum ei apparuit; quod ille protinus signo crucis, veluti
immissio

impresso telo fugauit. cumque recederet, hæc est humana voce locutum: *Ab eo, & te uiuente quiescam: reuersurus post obitum tuum, & modis omnibus euersurus Ecclesiam.* Hoc Tom. 6. ex Theodoro Lectore, Collect. lib. 1. & Nicephoro lib. 15. cap. 23. Duobus histertium adiungimus, ex vitæ S. Dominici lib. 3. cap. 12. desumptum. Mandauerat vir sanctus suis; ne post vltimum campana datum signum in Templo hærent. Mansit tunc Monachi formam indutus Diabolus, vt præceptum viri sancti transgrediendo, ab eodem tanquam immorigerus frater reprehenderetur; silentiique leges, quas summa cum religione vir sanctus colebat, violaret. Nec Spes fessellit Nequam Spiritum. reprehensus enim mox subrisit, & silentij leges violatas Dominico obiecit.

18. Atque hæc de *sacris* locis. An quoque locis *desertis* & *cultis* humani atque Dæmoniæ Spiritus distinguuntur? Probabile id admodum est. *Verisimile prorsus est, qui desertis locis & ab hominum vsibus alienis tumultuum & turbarum sunt authores, Dæmones esse; non humanos Spiritus.*

14. Huius hæc argumenta sunt; quod & qui similibus locis infesti fuerunt, pro Dæmonibus habiti sint; & multis indicijis se Dæmones esse insinuarint: & præterea nulla ratio sit, ob quam iis locis humanos Spiritus vagari atque degere credi debeat.

15. Pro *Dæmonibus habiti sunt*, quicumque in vastissima eremo molesti fuerunt Antonio, atque Paulo, primis eremi cultoribus; quorum B. Hieronymus meminit. quicumque in eadem eremo noctis quietem interturbarunt Monachi; quorum studium atque pietatem commendat Cassianus. quicumque in fodinis metallicis reperti sunt, &c. de quibus nos superius.

16. Sed & *certis indicijis* se probant Spiritus Dæmoniorum esse, qui dictis locis obseruati fuerunt. alius pægrina forma: vt qui Antonio factus est obuiam, fronte cornibus asperata alius morum & gestuum leuitate; vt cytharedus in extremis finibus Finlandiæ, alius morte & nece hominibus allata; vt Spiritus Annebergicus. alius simulato brutorum animalium clamore; vt qui vel leonis rugitum, vel serpentum sibilum, vel taurorum mugitum aliquando edidit, &c.

17. Huc accedit, quod Raphæel Angelus apprehensum Dæmonium religauerit *in deserto superioris Aegypti*, tanquam loco sibi conuenienti, rob. 8. Et quod Dominus doceat eiectos Spiritus *ambulare per loca arida* *ibidemque* requiem quærere, & non inuenire. Hæc scilicet *deserta* sunt loca, quæ Dæmonibus arida dicuntur & in-

quieta, quod in ipsis materia hominum generi incommodandi, quâ semper expetunt, non suppeditetur. Ita Abulensis in 11. Matth.

Cur etiam desertis locis versarentur humani Spiritus? An ut his peccatis debitas persoluant? At ad hoc ipsis seruiunt purgatoria atque infernalicia loca. An, ut diuinæ iustitiæ dent testimonium, illis ipsis, quos sustinent, cruciatibus? At hæc hominibus, qui iisdem iuvari possunt, non lapidibus atque arboribus; non feris atque brutis animalibus, quæ locis desertis reperiuntur, sunt exhibenda. An, ut subsidia atque patrocinia obtineant uiuentium, & ipsorum opera iuentur? At hæc in cultis locis, & ubi homines inueniuntur, expectari debent.

Omnino uiuentium causa defunctorum Spiritus ad uiuos redire videntur: siue rationes ex parte Spirituum; siue ex parte Dei; cuius voluntate & dispensatione fit, ut reuertantur, petantur. Omnino igitur necesse est, ut ubi uiuentes commorantur, versentur: locis cultis, & hominum vsibus seruientibus; non incultis, & ab hominum consuetudine alienis.

CAP. XXXII.

An ex locis morte alicuius, aut egregio facinore notatis, possint humani & Dæmonum Spiritus distinguui: & quomodo.

Ustratis locis facris, & cultis; illa iam sunt percurrenda, quæ vel aliqua morte, vel graui facinore notata sunt. Circumspiciendum, Vtrum ex iis diiudicari possit, quæ conditio Spirituum, iis locis oberrantium: an, scilicet, humani sint, an Dæmoniorum.

Nam hæc, præ cateris locis Spectris & Spiritibus infesta esse prope modum nullus est, qui ignorat. Et si exemplis agendum est, non desunt hæc, tam in locis, quæ ob alicuius mortem nota sunt; quam, ubi graua commissa crimina. Pro prioribus, ut alia omittam, est Spiritus, qui domum infestauit, ubi Cæsar Caligula interfectus est. Pro posterioribus, quod Cardanus lib. 16. cap. 93. de Rerum varietate, his verbis refert. Est inquit, familia nobilis, ac inter primas Parmæ, Torrellorum nuncupata. Possident arcem, in qua aula est. In ea, sub camino, solet videri anus iam centum annis, quoties ex familia aliquis obiturus est. Reperunt hanc anum olim fuisse præditam, & ob pecunias interfectam à nepotibus suis; & frustra diuisam, proiectamque in latrinam. Ita, Cardanus.

Et non solum his locis Spiritus apparere, & molestos esse: verum